

Geloof en vertrouwen

Als het in de afgelopen maanden ergens over ging, dan was het wel over geloof en vertrouwen. In iets. Of iemand, dat mag ook. Geloof en vertrouwen was het hoofdthema van ons leven. Kijk maar: er zijn mensen die niet geloven in wetenschap. Dat de aarde rond is. In verkiezingsuitslagen. In een dodelijk virus. Met het geluid van potten en pannen dienen wij, de gelovigen, bekeerd te worden. We worden opgeroepen via vlogs en blogs vooral niet te vertrouwen. Niet op de overheid, niet op de wetenschap, niet op de media, niet op elkaar. Hogere machten hebben het op ons voorzien. Let op mensen! We worden met implantaten, E-nummers en *fake news* dom gehouden. De bloeddorstige elite houdt ons eronder!

Geloof en vertrouwen is heftig zoek

Daar waar vroeger door ongeletterdheid de Bijbel niet gelezen kon worden, moesten we wel vertrouwen op onze voorgangers. Een machtig stuurmiddel. Nu lezen we ons suf; maar het aanbod is zo groot, dat we door de bomen het bos niet meer zien. En denk maar niet dat onzinnieuws (maar dan echt) ergens in de krochten van internet te vinden is. Nee, het staat vooraan. De Ic's liggen niet vol. 9-11 heeft nooit plaatsgevonden. De marslanden is een hoax. Shakespeare heeft nooit bestaan en 5G is de boosdoener van al het kwaads: de fik erin. Wie nieuws wil brengen, moet tegenwoordig vrezes. Verslaggevers worden verketterd, camera's vertrap.

Waarheid is ook al zoek

Met potten en pannen het verstand uitbannen is één ding, maar met wapens in het Capitool de ongelovige Thomas uithangen, is een nieuw dieptepunt. Daar heeft u vast met ontzetting naar gekeken. Ik ook. Opgejut door een leider die niet wijken wil. Eentje die leugens verspreidt en er zelf het hardst in gelooft. Die naar Amerikaanse smaak democratisch is gekozen en dezelfde verkiezingsroute 4 jaar later zelf ter discussie stelt. Miljoenen hebben op hem gestemd.

Je zou bijna het geloof in de mens kwijtraken

En middenin deze tumultueuze wereld is daar toch ineens een lichtpuntje. Heel dichtbij. 'De Wasstraat', deze week te zien op tv. Jongens 'met ruime afstand tot de arbeidsmarkt' die een werkplek krijgen in een wasstraat. Een kans om te groeien, in alle rust en met begrip. Want als je als 12-jarige jongen uit Syrië bent gevluht en 7 uur in de zee hebt moeten zwemmen voor je leven, is dat niet iets wat je zomaar achter je laat. Of je hebt PTSS van alle gebeurtenissen in je leven, je bent gestruikeld over schulden of je hersens willen gewoon niet zo snel schakelen. Manager Martin luistert naar ze, stuurt ze aan, regelt hulp, en is vooral als een vader voor de mannen. 'Ik laat hem niet vallen!', als hij voor de zoveelste keer wordt teleurgesteld. Hij gelooft in eenieder, geeft kansen, begrip en vertrouwen. Hij blijft maar geven. De liefde voor de mens spatte ervan af.

God, wat had ik dat even nodig

Ingezonden 11 januari 2021

Kirsten Smit <https://www.linkedin.com/in/kirsten-smit-62155421/>